

[Wilhelm]

at – jeg citerer – »vi må tage et opgør med den hæmningsløse markedsøkonomi.« Så langt, så godt. Men hvordan? Ved et investeringsgennemslag sikret ved løntilbageholdenhed. Så langt er der ingen forskel i erkendelsen hos fremskridtspartiet og hos ungdomsoprørets LO-økonomer. Men så kommer opgøret med den hæmningsløse markedsøkonomi:

»De, som skal bestemme, er dem, som har et bredt folkeligt grundlag, først og fremmest arbejderbevægelsen.«

Så enkelt er det, når man er socialdemokrat. Den hæmningsløse markedsøkonomi er ikke en grundlæggende mekanisme i den kapitalistiske økonomi. Markedsøkonomien kan derfor sættes ud af spillet, bare man lader nogle andre bestemme.

Og hvad har så helhedsplanen med det her at gøre? Jo, der skal startes en proces, som ikke alene styres af markedskræfterne, siger Nyrup Rasmussen, og »kommer man igen nu« – altså med helhedsplanen – »så vil man igangsætte den proces, ... at selve presset mellem faldet i levedod og strukturreformer er så hårdt, at det i sig selv medfører en vældig aktivitet i hele arbejderbevægelsen . . .«

Jeg må hellere gentage det: »at selve presset mellem faldet i levedod og strukturreformer er så hårdt, at det i sig selv medfører en vældig aktivitet i hele arbejderbevægelsen.«

Det er den værste gang revolutionsromantisk forarmelsesteori, der er hørt, siden Erhard Jakobsen var DsUer. En vældig aktivitet i arbejderklassen, som udspringer af ren desperation over at være i klemme mellem strukturreformer og et drastisk fald i levedoden. Det er perspektivet, det er strategien, det er visionen for LOs ØD-filosoffer.

Jeg har dog aldrig, selv ikke i de mest sekteriske og virkelighedsfjerne afkroge af venstrefløjen, mødt magen til spillet hasard med arbejderklassen. Desperation er sjældent progressiv. Den plejer at slå ud i egoisme, i usolidaritet, i nedbrydning af de faglige organisationer, hetz mod de arbejdsløse, emigration af arbejdervælgere til egoistpartierne til højre. Dette perspektiv er for alvorligt til, at noget arbejderparti kan tillade sig rent partiegøistiske vurderinger.

Derfor finder vi det også mere end beklageligt, at SF-gruppen er gået ind på at støtte direkte forværringer af helhedsplanen – nedsettelsen af landbrugets grundskyld fra 11 til

7 promille og den asociale skatteforhøjelse ved afskaffelse af forhøjelsen med 500 kr. af personfradraget. At regeringen ellers ville have taget livet af sig, er der næppe andre end SF og skatteministeren som vil påstå, og de næppe engang i fuldt alvor. At SF med denne optræden har reddet regeringens helhedsplan og dermed lønindgrebene, skal jeg ikke med bestemthed hævde, men det er dog mere end sandsynligt; i det mindste er SF ansvarlig for, at planen blev en tak værre, en tak mere asocial, end den ellers ville være blevet.

Denne optræden fra SF-gruppens side er så meget mere forbløffende i lyset af beslutningen for 8 dage siden. Da nægtede SF at medvirke til en reform, man ellers hævder at gå ind for, idet formålet var at få helhedsplanen til at strande. Nu støtter man ændringer af samme helhedsplan, som man selv opfatter som asociale og utvetydige forværringer og brud på SFs valgløfter.

At SF er i noget af en klemme, synes jeg også fremgår af hr. Gert Petersens tale her i dag. De meget omfattende, meget umotiverede og meget forkerte udsagn om VS og dets holdning og politik skal jeg lade ligge. Vi har dementeret det snesevis af gange både i praksis og i vores udtalelser, og jeg gør det igen i denne tale. Men for at være helt alvorlig, så mener jeg, at det problem, I står med, har vi i virkeligheden tilfælles, og her er et af de områder, hvor jeg mener, at VS faktisk er kommet et stykke længere i løsningen af det. Det er altid et problem for et parti, der vil tage partidemokratiet alvorligt – og det problem er der faktisk ikke andre end os, der har – at fungere i dette hus med dets nattemøder, dets forligsforhandlinger osv. Det er dér, problemet ligger. Det er i hvert fald en del af forklaringen på vores forskellige holdning til klumpforlig, til at stemme for de mindste forbedringer og ikke for de mindste forringelser osv. Lad os ikke lægge andre ting i det og i hvert fald ikke de aldeles umotiverede beskyldninger, som hr. Gert Petersen var fremme med.

Det helt afgørende element i denne helhedsplan er lønindgrebet, alt andet er fryser. Det afgørende i planen gennemføres ved socialdemokratiets og de radikales samarbejde med CD og kristeligheden, men højrefløjen kræver allerede en langt skarpere klassepolitik, og inden mange måneder vil social-